**Oyoja Onuk**

Despre Sheagad Hurm se vorbeşte mereu, pretutindeni, dar nu i se pronunţă numele. Oamenii o numesc Vrăjitoarea Roşie - dacă o urăsc mai mult decât se tem de ea, sau Stăpâna Timpului - dacă teama le e mai puternică decât ura.

Doar cei ca Oyoja Onuk nu o numesc nicicum. Pentru că statuile nu pot vorbi, şi ei -exponatele din valea numită Circul Clipelor, la care gloata se zgâieşte cu fascinaţie bolnăvicioasă - par statui de carne bine conservată între ziduri invizibile şi impenetrabile, cadavre rigidizate, cu jalea uitată în ochii larg deschişi şi imobili. Totuşi, minţile lor trăiesc în propriile lortrupuri încastrate în stropi de timp îngheţat - de pildă, al lui Oyoja e captiv în fracţiunea de secundă în care tăişul ghilotinei i-a atins ceafa. Sheagad a oprit cu măiestrie timpul - numai timpul lui - exact înainte ca lama să-i despice pielea, când Oyoja tocmai începea să simtă răceala oţelului aducător de moarte. Trebuia să fie ultima senzaţie din viaţa lui - şi singura conştientizată în acel moment. Dar el e condamnat la atemporalitate. El e prizonierul etern al unei infinitezimale fărâmături a vremii şi are (aproape că a început să guste ironia!) la dispoziţie tot timpul din lume pentru a-şi simţi şi pieptul sfâşiat de gheara groazei, şi balele prelinse pe bărbie, şi udul cald ajungându-i la genunchi, şi necurăţeniile năboind prin sfincterul scăpat de sub control, şi demenţa bulbucându-i ochii şi căscându-i gura spre a slobozi, zadarnic şi iraţional, un urlet amputat... Căci atingerea nemiloasă a Sheagad-ei nu i-a rupt de firul vremii şi conştientul, dar l-a condamnat să primească aceleaşi şi aceleaşi senzaţii, fiindcă, dintre toate simţurile lui Oyoja, doar văzul şi auzul nu sunt captive în timpul lui împietrit.

Atingerea nemiloasă a Sheagad-ei... Atingerea femeii cu păracaju, buze de carmin şi straie sângerii... Atingerea femeii ai cărei irişi sunt două inele de culoarea coralului, două inele fine, parcă străvezii, în jurul pupilelor enorme, adânci ca două hăuri sfredelite înspre păcat... Atingerea femeii a cărei fascinantă stranietate nu se lasă descrisă de vorbe sau de gânduri omeneşti... Atingerea pe care (o altă ironie, deloc gustată!) Oyoja nu o poate simţi...

Atingerea nemiloasă a Sheagad-ei se petrece, cumva, în afara timpului cunoscut şi perceput. Sheagad nu înlemneşte

ceea ce atinge în clipa vie, în clipa pe care muritorii neputincioşi o numesc prezent şi care le alunecă printre degete ca vântul prins în pumni. Oyoja bănuieşte că Sheagad cutreieră nestânjenită prin viitorul condamnatului, alege un crâmpei minuscul din timpul lui şi îl aşteaptă acolo, aşteaptă ca viaţa lui să curgă - exact până ***atunci. Atunci,*** cei din jurul nefericitului o întrezăresc pe Sheagad într-o străfulgerare şi îl văd înţepenind pe el, cel rămas, în clipa tocmai abandonată de ea, ca prizonier nemuritor şi neputincios al timpului încremenit...

Acum, Oyoja ştie că asta s-a întâmplat şi când era captiv în gura ghilotinei şi s-a pomenit plutind, cu ea cu tot, deasupra ovaţiilor gloatei îmbulzite să-i savureze execuţia. Dar atunci s-a crezut deja mort, deja doar spirit desprins de nevolnicia celor omeneşti... Dar nu-şi vedea - aşa cum s-arfi cuvenit, trupul descăpăţânat zăcând pe eşafod... Şi zbura, aşa cum spiritele nu o fac, cu unealta morţii aninată de grumaz...

Aşa că şi-a amintit sentinţa pronunţată de Marele Jude - mai tare şi mai răspicat decât l-ar fi crezut în stare pe acel moşneag pipernicit şi spelb:

– Răz-vră-ti-tul Oyoja Onuk se con-dam-nă la moar-te prin de-ca-pi-ta-re ***sau*** la a-tem-po-ra-li-ta-te. Sen-tin-ţa se va a-le-ge în clipa e-xe-cu-ţi-ei şi se va e-xe-cu-ta când Timpul va fi pro-pice...

... Şi-a amintit şi că, din stânga Judelui, Sheagad îi zâmbise îngereşte, şi că el, prostul, se cutremurase din rărunchi...

... Şi s-a cutremurat văzându-se deja deasupra Circului Clipelor, realizând că deja cobora spre unul din spaţiile încă fără timp - un spaţiu de care îşi amintea, între un cuplu închis în clipa orgasmului şi un diriguitor de rangul al treilea, învinuit de corupţie, prins în momentul când, hulpav, se îneca cu o îmbucătură prea gustoasă...

Stă între ei de cinci luni. O voce caldă - el crede că e a Sheagad-ei -, care, în zori şi în amurg, anunţă ora şi data înainte de a le spune bun venit sau bun rămas vizitatorilor, îl ajută să măsoare timpul viu. E tot un chin izvorât, fără îndoială, tot din cruzimea sofisticată a vrăjitoarei. Vrăjitoarea care i-a coborât, acum o lună, în spaţiul de vizavi,

tocmai pe conjuraţii pe care el a refuzat să îi trădeze. Sunt doisprezece puşti înflăcăraţi -în flăcările rugului lor comun. Exact în clipa în care începeau să ardă...

Oyoja îi poate vedea, Oyoja ştie că îl pot vedea şi ei. Ar vrea şi să le poată citi gândurile, să afle dacă li s-a spus că nu el i-a vândut, dar ar fi mult mai mulţumit dacă şi-ar potoli curiozitatea morbidă comparând chinul lui cu chinurile lor. Ar vrea să ştie dacă idioţii care n-au înţeles din eşecul lui că e mai bine să-şi piardă urma, renunţând la lupta pentru o cauză pierdută, sunt, aşa cum bănuieşte, torturaţi de suferinţe mai cumplite ca a lui. Ar vrea să ştie dacă ei îl invidiază, aşa cum el îşi invidiază vecinul ghiftuit, care o fi simţind că se sufocă, dar are gura plină de savoarea - şi nările înecate în aroma delicatesei ce e pe cale să-l ucidă...

Da, e păcat că nu cunoaşte gândurile celor doisprezece amărâţi - şi ar fi păcat dacă ei le-ar cunoaşte pe-ale lui...

Fiindcă Oyoja n-a fost niciodată unul de-al lor, n-a fost niciodată un biet fanatic naiv, n-a crezut niciodată că şi-arfi putut smulge de sub puterea Seniorilor lumea şi vremea... Căci Seniorii sunt suveranii întregului continuum multidimensional şi ai fiecărei dimensiuni în parte, sunt atotputernicii care jonglează fără efort cu acea iluzie numită timp... Şi Oyoja ştie, a ştiut mereu, că Seniorii vin, văd, şi stăpânesc, şi nu pot fi goniţi!

Dar Ei sunt Cei-de-nevăzut, sunt undeva, în dimensiuni insesizabile, inimaginabile, inaccesibile unui biet creier tridimensional! în lumea lui Oyoja, în numele lor guvernează Temporarul, un *om* ales de ghilda judecătorilor, sfătuit de Marele Jude şi slujit cu credinţă de Sheagad Hurm - de vrăjitoarea care e, acum, imaginea în oglindă a celei ce a fost înainte ca Seniorii s-o răsucească în afara tridimensionalului în care s-a născut, dăruindu-i puterea de a hălădui prin timpul semenilor săi... Sheagad, vrăjitoarea care nu iubeşte pe nimeni, dar căreia Seniorii i-au poruncit să îl primească, supusă, în culcuşul ei, pe Temporar...

Oyoja a visat să scape de judecători, să facă alţii din acoliţii săi, să fie noul Temporar -să aibă în slujba lui, deopotrivă, puterile şi trupul vrăjitoarei Sheagad... Pe urmă ar fi scăpat uşor de acoliţii cu mintea cutreierată de utopii, s-ar fi înconjurat de oameni realişti, iar Seniorii nu l-ar fi mazilit, fiindcă credea în ei, şi el arfi iubit-o, nestingherit, pe Sheagad...

Dar s-a crezut născut ca să conspire - şi n-a fost aşa. S-a crezut mai viclean ca diriguitorii - şi ei l-au prins, ca pe un ţânc, când nici nu se aştepta. L-au prins şi, în felul lor, au fost

mărinimoşi. I-au oferit o şansă: să îşi trădeze complicii - şi să fie răsplătit.

El a refuzat. Nu fiindcă ar fi crezut că ceilalţi mai aveau sorţi de izbândă. A sperat doar că bieţii puşti urmau să facă ochi, să înţeleagă că luptau cu Zeii, că triumful lor era cea mai deşartă utopie... Desigur, nu-i păsa de pielea lor, dar n-avea rost să îi jertfească inutil. Fiindcă Marele Jude răsplăteşte ceea ce el numeşte cooperare dăruindu-i trădătorului încremenirea în orgasm, alături de orice femeie şi-ar alege. Orice femeie, în afară de vrăjitoarea Sheagad!